

og paa Jorderne paa Øerne eller paa Østkysten af Jylland; her ere Forholdene jo anderledes end i Jyllands daarligere Egne. Og kunde man ikke ogsaa tænke sig, at man her lige i Københavns umiddelbare Nærhed eller i umiddelbar Nærhed af de større Byer — hvor det undertiden endogsaa er vanskeligt nok at skaffe den nødvendige Jord, dels til Byggeplads og dels til Havebrug for Byfolkene — fik en noget modificeret Bestemmelse indenfor en vis Grænse omkring saadanne Byer. Det er en Tanke, jeg skal henstille. Jeg er ikke ganske klar over, hvilke Vanskeligheder der kunde være forbundet med at faa en saadan Plan realiseret; men jeg kunde tænke mig, at den ikke helt var uden Betydning.

Dernæst vil jeg omtale et andet Forhold, som ogsaa er berørt, jeg tror, det var af det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rasmus Hansen) og det ærede Medlem for Hornslet (K. Kristiansen). Det angaar Magelæg. Man mente jo ved Loven af 1897 at skulle sikre Kreditorerne imod, at Ejendommene bleve forringede ved Magelæg. Derved kom der jo Bestemmelser ind om, at man skulde have en Paategning, der skulde tinglæses, forinden Administrationen tillod et saadant Magelæg. Nu er der jo i Dag faldet Udtalelser i Retning af, at man burde slette disse Bestemmelser, naar der er fornøden Garanti for, at vedkommende Kreditor ikke lider noget Tab derved, og det maa vi jo vel ogsaa let kunne blive enige om. Men jeg siger, at selv om man nu ikke skulde komme saa vidt, at man fandt tilstrækkelig Garanti i et *Sogneraads* Erklæring — hvad jeg for øvrigt tror, man godt kunde gøre —, saa mener jeg, at man dog maatte kunne gaa en anden Vej end den hidtil brugelige, nemlig den, at Magelægene skulde tinglæses, men at det kun skal koste saa meget, som det faktisk har kostet efter den gældende Lov af 1897. Det forekommer mig, at det efter den nuværende Ordning er en stor Skat at lægge paa de vedkommende, og selvfølgelig have i de allerfleste Tilfælde begge Parter Interesse af, at et saadant Magelæg finder Sted. Maa jeg nævne et Eksempel; det er for mig meget nærliggende. Ved Hammelbanens Anlæg blev en Englod skaaren over og delt i to Dele, og derved kunde der foranstaltes et Magelæg, saa at Ejeren af Engstykket kunde magelægge det afskaarne Stykke med Naboen, og dette Magelæg kunde ske, uden at der blev nogen som helst Forandring i Hartkornet.

Men da begge Lodsejerne tillige havde deres Ejendomme prioriterede, skulde der jo, som ofte nævnt, have en Paategning fra Kreditorerne om, at de tillode dette Magelæg. Denne Paategning fik man ogsaa, og det gik saa til Tinglæsning. Nu skulde man jo tro, at det ikke var en saa farlig Historie at faa en saadan Deklaration tinglæst, men det viste sig, at denne Deklaration kostede for deres Vedkommende, som jeg taler om her, 19 Kr. 20 Ø. Det var et Stykke Jord paa ca. 4 Tdr. Land; der var lige meget Hartkorn, og Jordstykkerne vare lige store. Jeg spurgte da, den Gang dette Forhold blev mig bekendt, en Retsbetjent, som den Gang var Medlem af Tinget: Hvordan vilde De have sportuleret denne Sag. Vedkommende gjorde op for mig, at han vilde have beregnet denne Tinglæsning til at koste 9 Kr. og nogle Øre, medens det paa det Sted, hvor Tinglæsningen skete, løb op til 19 Kr. og nogle Øre. Jeg siger, at selv om man ikke kan komme helt bort fra Tinglæsningen, maa man absolut faa en Bestemmelse ind i Loven, hvorefter man ikke kan gaa saa skrap til Værks, thi det er lovlig meget at lægge paa Omsætningen i det Tilfælde, jeg her har nævnt.

Jeg maa ogsaa være enig med det ærede Medlem for Hornslet, som pegede paa de mange forskellige Veje, en saadan Udstyknings sag skulde passere, forinden den kom til sit endelige Bestemmelsessted. Jeg tror, at det er aldeles overflødigt, at Amtmanden skal give en Paategning paa den, naar den kommer fra Landbrugsministeriets Landvæsenskontor, og der er givet Tilladelse til, at Udstykningen maa finde Sted. Det maa kunne være tilstrækkeligt, naar vedkommende Retsbetjent, som skal tinglæse det, ser det og retter sig efter de gældende Bestemmelser. Det behøver ikke at gaa gennem vedkommende Amtmand, thi det kan i dette Tilfælde kun blive et Omsvøbsdepartement. Amtmanden kan ikke sætte sig ind i den Slags Udstyknings sager, og jeg mener heller ikke, at det er nødvendigt . . . (*Bluhme*: Paategning af Tienden) . . . Men Retsbetjenten kan faa dette konstateret i lige saa fuldt Maal som Amtmanden. Naar min ærede Nabo taler om Tiender, giver det mig Anledning til at minde om, at der er en Bestemmelse i § 12, der siger, at der skal skaffes Tiendeattester, men det koster kun 25 Ø. at faa dem udfærdigede. Man kunde maaske sætte en lignende Bestemmelse ind med Hensyn til saadanne Magelæg, som ikke androg noget større Beløb,